

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5731/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правоборанилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2141/20 од 24.09.2020. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2141/20 од 24.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2141/20 од 24.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 872/19 од 21.07.2020. године, првим ставом изреке, одбијен је предлог туженог за прекид овог парничног поступка до окончања поступка развргнућа имовинске заједнице на предметној парцели. Другим ставом изреке, тужбени захтев је делимично усвојен, па је трећим ставом изреке обавезан тужени да тужилји исплати износ од 2.857.466,79 динара, са законском затезном каматом од 21.07.2020. године до исплате. Четвртим ставом изреке, са вишком тужбеног захтева преко досуђеног износа, па до траженог од 9.012.723,23 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, тужилја је одбијена. Петим ставом изреке, обавезан је тужени да тужилји исплати парничне трошкове у износу од 313.284,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2141/20 од 24.09.2020. године, првим ставом изреке, одбијене су жалбе и првостепена пресуда у делу одлуке о тужбеном захтеву и трошковима поступка је потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18).

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиљи накнаде због извршене фактичке експропријације земљишта, а одлукама нижестепених судова одлучено је делимичним усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, по питању одговорности града због изградње јавних и других добара на земљишту које није формално експроприсано према власницима или корисницима тог земљишта у складу са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Осим тога, уз ревизију нису достављене одлуке супротне садржине које би евентуално водиле другачијем одлучивању.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, када вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за одузето земљиште поднета је 13.12.2019. године. Ревизијом туженог побија се део правноснажне пресуде којим је усвојен тужбени захтев тужиље за износ од 2.857.466,79 динара, а који износ не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић